

raldirektørens eller Ministerens Afgørelse, betyder Distriktschefen et Led — en Melleminstans — mere end nu, idet selvfølgelig enhver Sag, inden den gaar til Generaldirektøren eller Ministeriet, maa behandles i vedkommende Distriktskontor, ligesom ogsaa Afgørelsen maa kommuniseres gennem dette.

Statsbaneudvalget af 1911 hævder i sin Betænkning, at der mangler Samarbejde mellem de tre sideordnede Embedsmænd, der staar som Ledere af Trafik-, Bane- og Maskinafdelingen i hver af de nuværende „Kredse“, og mener, at det manglende Samarbejde vil kunne tilvejebringes ved at inddele Statsbanerne i Distrikter med hvert sin Chef, der til Medhjælp har baade teknisk og kontoruddannet Personale. At et Samarbejde mellem Trafik-, Bane- og Maskinafdelingerne er nødvendigt, siger sig selv. Dette bør dog ikke alene foregaa i Distriktschefernes Kontorer, men ude i de mindre Kredse: Sektionerne, og hvad enten man følger Lovforslaget eller Fler-tallets Ændringsforslag om henholdsvis „indtil“ eller „mindst“ tre Distrikter, vil der under hver Distriktschef blive flere Sektioner, der hver har sin særlige Leder for Trafik-, Bane- og Maskinvæsen, henholdsvis som Trafikinspektør, Baneingeniør og Maskiningeniør. Distriktscheferne vil selvfølgelig kunne bidrage til at faa det fornødne Samarbejde tilvejebragt mellem Sektionerne, men det vil dog i endnu højere Grad bero paa de Mænd, der leder de specielle mindre Afdelinger (Sektionerne), og de Instrukser, der i saa Henseende gives dem. Det tør dog forventes, at Generaldirektøren, der til Medhjælp har de øverste sagkyndige paa hvert enkelt Omraade, i ganske særlig Grad maa have Betingelserne for at fremme og udvikle Forstaaelsen af og Muligheden for Samarbejdet, saa meget mere som det kun herigennem er muligt for ham at faa det for Publikum og for Staten mest tilfredsstillende Resultat af Statsbanedriften.

Den af Ministeren for offentlige Arbejder foreslaaede Styrelsesform for Stats-

banerne vil hverken blive billig eller simpel. Man vil faa „indtil“ tre smaa Generaldirektører, der hver skal have særlige Kontorer med baade teknisk og kontormæssigt uddannet Personale. Og at der ikke vil kunne finde en tilsvarende Indskrænkning Sted af Personalet paa de nu under Generaldirektoratet hørende Kontorer, kan anses for givet. Nogen Oversigt over, hvor meget nyt Personale der vil udkræves til Distriktschefernes Kontorer, har ikke foreligget for Udvalget. Statsbaneudvalget af 1911 kommer ved sin Opgørelse af Udgifterne til Lønning af det *overordnede* Personale til en Besparelse paa ca. 7,000 til 17,000 Kr., henholdsvis for Begyndelses- og Slutlønninger; men sammenholder man denne Opgørelse med de Bestemmelser, der findes i Lovforslaget, synes Statsbaneudvalgets Over-slag ikke at være tilstrækkeligt. Eksempelvis kan anføres, at Generalsekretariatet efter Lovforslaget skal have „en eller flere“ Kontorchefer; at der maa ansættes mindst to, er givet. Hver af Afdelingerne maa mindst have en Kontorchef; i Revisionskontorerne er nu, foruden Overrevisor, to Kontorchefer, der antagelig maa bibeholdes og i statistisk Kontor en Kontorchef. Da der ogsaa maa være en Chef paa hvert af Distriktskontorerne, vil det ses, at man alene for Kontorchefernes Vedkommende vil naa betydeligt op over det Antal af 7, der ligger til Grund for Statsbaneudvalgets Beregning. At der skulde blive nogen Besparelse for det underordnede Personales Vedkommende, naar man faar flere Kontorer og i mange Sager en Instans mere, er lidet sandsynligt.

Men bortset fra, hvorvidt Distriktsinddelingen vil blive dyrere eller billigere, synes det baade uklart og indviklet, hvorledes Arbejdsfordelingen og Ressortforholdene mellem Afdelingscheferne (nuværende Direktører) og Distriktscheferne skal ordnes i Praksis. Saa vidt det kan skønnes, vil Chefen (nuværende Direktør) for Regnskabsafdelingen beholde det for Tiden under denne Afdeling hørende Arbejde, idet Lovforslaget ikke følger den af Stats-